

31994L0019

L 135/5

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

31.5.1994

DIRECTIVA 94/19/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 30 mai 1994
privind sistemele de garantare a depozitelor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 57 alineatul (2) prima și a treia teză,

având în vedere propunerea Comisiei (1),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social (2),

în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 189b din tratat (3),

întrucât, în conformitate cu obiectivele tratatului, dezvoltarea armonioasă a activităților instituțiilor de credit din cadrul Comunității ar trebui promovată prin eliminarea tuturor restricțiilor privind dreptul de stabilire și libertatea de a furniza servicii, consolidând în același timp stabilitatea sistemului bancar și protecția depunătorilor;

întrucât, în condițiile eliminării restricțiilor privind activitățile instituțiilor de credit, ar trebui acordată atenția necesară situației care ar putea apărea în cazul în care depozitele plasate la o instituție de credit care are sucursale în alte state membre ar deveni indisponibile; întrucât este indispensabilă asigurarea unui nivel minim armonizat al protecției depozitelor, indiferent de locul în care acestea sunt plasate în cadrul Comunității; întrucât această protecție a depozitelor este la fel de importantă pentru realizarea pieței bancare unice ca și regulile prudențiale;

întrucât, în eventualitatea închiderii unei instituții de credit insolubile, depunătorii la oricare dintre sucursalele situate într-un stat membru, altul decât cel în care instituția de credit își are sediul, trebuie protejați prin același sistem de garantare ca și ceilalți depunători la instituția respectivă;

întrucât costurile pe care le suportă o instituție de credit pentru a participa la un sistem de garantare a depozitelor nu au legătură cu pierderile care ar putea apărea ca urmare a unei retrageri masive a depozitelor bancare, nu numai de la instituția de credit aflată în dificultate, ci și de la instituții sănătoase, datorită faptului că depunătorii își pierd încrederea în soliditatea sistemului bancar;

întrucât acțiunea întreprinsă de statele membre ca răspuns la Recomandarea 87/63/CEE a Comisiei din 22 decembrie 1986 privind introducerea sistemelor de garantare a depozitelor în cadrul Comunității (4) nu a atins pe deplin rezultatul dorit; întrucât această situație poate afecta negativ funcționarea corespunzătoare a pieței interne;

întrucât a Doua Directivă 89/646/CEE a Consiliului din 15 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la inițierea și desfășurarea activității instituțiilor de credit și de modificare a Directivei 77/780/CEE (5) prevede crearea unui sistem de autorizare unică a fiecărei instituții de credit și de supraveghere a acestora de către autoritățile din statul membru de origine, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1993;

întrucât înființarea unei sucursale nu mai necesită autorizare în nici unul dintre statele membre gazdă, datorită faptului că autorizarea unică este valabilă în întreaga Comunitate, iar solvabilitatea acesteia este monitorizată de către autoritățile competente din statul membru de origine; întrucât această situație justifică acoperirea printr-un singur sistem de garantare a tuturor sucursalelor aceleiași instituții de credit înființate pe teritoriul Comunității; întrucât sistemul respectiv nu poate fi decât cel care se aplică respectivei categorii de instituții în statul în care instituția în cauză își are sediul, în special, datorită legăturii care există între supravegherea solvabilității unei sucursale și apartenența sa la un sistem de garantare a depozitelor;

întrucât armonizarea trebuie să se limiteze la elementele principale ale sistemelor de garantare a depozitelor și trebuie să asigure, într-o perioadă de timp foarte scurtă, vărsământul cu titlu de garanție calculată pe baza unui nivel minim armonizat;

întrucât sistemele de garantare a depozitelor trebuie să intervină de îndată ce depozitele devin indisponibile;

întrucât este adecvat să se excludă de sub incidența sistemului, în special, depozitele plasate de către instituțiile de credit în nume și cont propriu; întrucât aceasta nu trebuie să afecteze dreptul unui sistem de garantare de a adopta toate măsurile necesare pentru salvarea instituției de credit care se află în dificultate;

(1) JO C 163, 30.6.1992, p. 6 și JO C 178, 30.6.1993, p. 14.

(2) JO C 332, 16.12.1992, p. 13.

(3) JO C 115, 26.4.1993, p. 96 și Decizia Parlamentului European din 9 martie 1994 (JO C 91, 28.03.1994).

(4) JO L 33, 4.2.1987, p. 16.

(5) JO L 386, 30.12.1989, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată de Directiva 92/30/CEE (JO L 110, 28.4.1992, p. 52).

întrucât armonizarea sistemelor de garantare a depozitelor în cadrul Comunității nu readuce în discuție existența sistemelor operaționale destinate să protejeze instituțiile de credit, în special prin asigurarea solvabilității și lichidității acestora, astfel încât depozitele aflate la instituțiile de credit, inclusiv sucursalele lor înființate în alte state membre, să nu devină indisponibile; întrucât astfel de sisteme alternative având un scop de protecție diferit, pot, sub rezerva îndeplinirii unor anumite condiții, să fie considerate de către autoritățile competente ca satisfăcând obiectivele prezentei directive; întrucât este rolul autorităților competente respective să verifice îndeplinirea acelor condiții;

întrucât mai multe state membre au sisteme de protejare a depozitelor aflate în responsabilitatea unor organizații profesionale, alte state membre au sisteme instituite și reglementate pe o bază legală, iar unele sisteme, deși instituite pe o bază contractuală sunt parțial reglementate prin lege; întrucât această varietate de situații ridică probleme numai în ceea ce privește apartenența obligatorie la sistemul de garantare a depozitelor și excluderea din acest sistem; întrucât este așadar necesar să se adopte măsuri pentru limitarea puterilor sistemelor în acest domeniu;

întrucât menținerea în cadrul Comunității a sistemelor care asigură depozitelor o acoperire mai largă decât nivelul minim armonizat poate conduce, pe același teritoriu, la neconcordanțe în ceea ce privește compensarea și condițiile de concurență inegale între instituțiile naționale și sucursalele instituțiilor din alte state membre; întrucât, pentru a contracara aceste dezavantaje, sucursalele ar trebui să fie autorizate să devină membre ale sistemelor din țările gazdă, astfel încât ele să poată oferi depunătorilor aceleași garanții ca acelea oferite de sistemele țărilor în care sunt situate; întrucât este indicat ca, după un număr de ani, Comisia să raporteze asupra măsurii în care sucursalele au făcut uz de această opțiune și asupra dificultăților pe care acestea sau sistemele de garantare le-au întâmpinat în aplicarea acestor prevederi; întrucât nu este exclus ca sistemele din statele membre de origine să ofere ele însele o astfel de acoperire complementară, sub rezerva îndeplinirii condițiilor pe care aceste sisteme le pot stabili;

întrucât pot fi provocate perturbări ale pieței de către sucursale ale instituțiilor de credit care oferă niveluri de acoperire mai mari decât cele oferite de instituțiile de credit autorizate din statele membre care le găzduiesc; întrucât nu este indicat ca nivelul și aria de acoperire oferite de sistemele de garantare să devină un instrument al concurenței; întrucât este așadar necesar, cel puțin în cursul unei perioade inițiale, să se prevadă că nivelul și aria de acoperire oferite de sistemele din statele membre de origine depunătorilor la sucursala situată într-un alt stat membru nu trebuie să depășească nivelul și aria de acoperire maxime oferite de sistemul corespondent din statul membru gazdă; întrucât

posibilele perturbări ale pieței ar trebui analizate după un număr de ani, pe baza experienței acumulate și în temeiul evoluțiilor din sectorul bancar;

întrucât prezenta directivă impune, în principiu, fiecărei instituții de credit să se alăture unui sistem de garantare a depozitelor; întrucât directivele care reglementează acceptarea oricărei instituții de credit care își are sediul într-o țară terță și, în special, prima Directivă (77/780/CEE) a Consiliului din 12 decembrie 1977 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea activității instituțiilor de credit și exercitarea acesteia ⁽¹⁾ permit statelor membre să decidă dacă și în ce condiții să permită sucursalelor acestor instituții de credit să funcționeze pe teritoriile lor; întrucât aceste sucursale nu se vor bucura de libertatea de a furniza servicii în temeiul articolului 59 alineatul (2) din tratat și nici de dreptul de stabilire într-un stat membru, altul decât cel în care au fost înființate; întrucât, prin urmare, un stat membru care acceptă aceste sucursale trebuie să decidă cum să aplice principiile cuprinse în prezenta directivă acestor sucursale în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Directiva 77/780/CEE și cu nevoia de protejare a depunătorilor și de păstrare a integrității sistemului financiar; întrucât este esențial ca depunătorii la aceste sucursale să fie pe deplin conștienți de mecanismele de garantare care le sunt aplicabile;

întrucât, pe de o parte, nivelul minim de garantare prevăzut de prezenta directivă nu trebuie să lase o prea mare parte a depozitelor fără protecție atât în interesul protecției consumatorilor cât și în cel al stabilității sistemului financiar; întrucât, pe de altă parte, nu ar fi potrivit să se impună pe tot cuprinsul Comunității un nivel de protecție care, în anumite cazuri, ar putea avea drept efect încurajarea administrării defectuoase a instituțiilor de credit; întrucât costul finanțării sistemelor trebuie luat în considerare; întrucât este indicat să se stabilească nivelul minim de garantare armonizat la 20 000 ECU; întrucât ar putea fi necesare dispoziții tranzitorii limitate pentru a permite sistemelor de garantare să respecte acest plafon;

întrucât anumite state membre oferă depunătorilor pentru depozitele lor o acoperire mai mare decât nivelul minim de garantare armonizat prevăzut de prezenta directivă; întrucât nu pare oportun să se impună ca aceste sisteme, dintre care unele au fost introduse recent ca urmare a Recomandării 87/63/CEE, să fie modificate în această privință;

întrucât în cazul în care un stat membru consideră că anumite categorii de depozite sau depunători limitativ enumerate nu necesită o protecție specială, acesta trebuie să le poată exclude de la garantarea oferită de sistemele de garantare a depozitelor;

(1) JO L 322, 17.12.1977, p. 30, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 89/646/CEE (JO L 386, 30.12.1989, p. 1).

întrucât în anumite state membre, pentru a-i încuraja pe depunători să analizeze cu grijă calitatea instituțiilor de credit, depozitele indisponibile nu sunt rambursate în totalitate; întrucât ar fi indicat ca astfel de practici să fie limitate la depozitele inferioare nivelului minim armonizat;

întrucât a fost reținut principiul unei limite minime armonizate pentru fiecare depunător și nu pentru fiecare depozit; întrucât este așadar indicat să se ia în considerare depozitele plasate de depunători care fie că nu sunt menționați ca titulari ai unui cont, fie că nu sunt titulari unici; întrucât limita trebuie, prin urmare, aplicată fiecărui depunător care poate fi identificat; întrucât acest principiu nu ar trebui aplicat organismelor de plasament colectiv supuse unor norme speciale de protecție care nu există pentru depozitele menționate anterior;

întrucât informația este un element esențial pentru protejarea depunătorului și, în consecință, trebuie să facă în egală măsură obiectul unui număr minim de dispoziții obligatorii; întrucât, cu toate acestea, utilizarea nereglementată, în scopuri publicitare, a datelor privind nivelul și aria de acoperire a sistemului de garantare a depozitelor poate afecta stabilitatea sistemului bancar sau încrederea depunătorului; întrucât statele membre ar trebui, prin urmare, să adopte norme pentru limitarea unor astfel de date;

întrucât, în cazuri speciale, în anumite state membre în care nu există sisteme de garantare a depozitelor pentru anumite tipuri de instituții de credit, care primesc numai o parte extrem de mică a depozitelor, introducerea unui asemenea sistem poate dura, în unele cazuri, mai mult timp decât este stabilit pentru transpunerea prezentei directive; întrucât, în astfel de cazuri, poate fi justificată acordarea unei derogări temporare de la obligația de a participa la un sistem de garantare a depozitelor; întrucât, cu toate acestea, în cazul în care astfel de instituții de credit ar funcționa în străinătate, statele membre ar fi îndreptățite să solicite participarea lor la un sistem de garantare a depozitelor, instituite de acestea;

întrucât, în cadrul prezentei directive, nu este indispensabil să se armonizeze metodele de finanțare a sistemelor ce garantează depozitele sau a instituțiilor de credit în sine, dat fiind că, pe de o parte, costul finanțării acestor sisteme trebuie suportat, în principiu, de instituțiile de credit însele și, pe de altă parte, capacitatea de finanțare a acestor sisteme trebuie să fie proporțională cu obligațiile acestora; întrucât acest lucru nu trebuie, cu toate acestea, să pună în pericol stabilitatea sistemului bancar a statului membru în cauză;

întrucât prezenta directivă nu poate avea drept rezultat faptul că statele membre sau autoritățile lor competente sunt răspunzătoare față de depunători, în măsura în care au asigurat introducerea și recunoașterea oficială a unuia sau a mai multor sisteme de garantare a depozitelor sau a uneia sau a mai multor instituții de credit care să asigure compensarea sau protejarea depunătorilor, potrivit condițiilor prevăzute în prezenta directivă;

întrucât garantarea depozitelor este un element esențial pentru realizarea pieței interne și un element suplimentar indispensabil

pentru sistemul de supraveghere a instituțiilor de credit, datorită solidarității pe care o creează între toate instituțiile aceleiași piețe financiare în cazul în care una dintre acestea se află în dificultate,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

În sensul prezentei directive:

1. „depozit” înseamnă orice sold creditor rezultat din fondurile rămase într-un cont sau din situații temporare care derivă din operațiuni bancare normale și pe care o instituție de credit trebuie să îl plătească în conformitate cu condițiile legale și contractuale aplicabile, precum și orice creanță evidențiată printr-un titlu de creanță emis de o instituție de credit;

Acțiunile la instituțiile de tip „*building society*” din Regatul Unit și Irlanda, cu excepția celor care reprezintă un element de capital și care sunt reglementate de articolul 2, sunt considerate depozite.

Obligațiunile care îndeplinesc condițiile enunțate la articolul 22 alineatul (4) din Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽¹⁾ nu sunt considerate depozite.

În sensul calculării soldului creditor, statele membre aplică reglementările privind compensarea și creanțele care trebuie compensate în conformitate cu condițiilor legale și contractuale aplicabile unui depozit;

2. „*cont comun*” înseamnă un cont deschis în numele a două sau mai multe persoane sau asupra căruia au drepturi două sau mai multe persoane, care poate funcționa pe baza semnăturii uneia sau mai multora dintre aceste persoane;
3. „*depozit indisponibil*” înseamnă un depozit datorat și exigibil care nu a fost plătit de către o instituție de credit în condițiile legale și contractuale care îi sunt aplicabile, dacă:
 - (i) autoritățile competente au constatat că, din punctul lor de vedere, instituția de credit în cauză pare să nu fie capabilă, pentru moment și din motive legate direct de situația sa financiară, să plătească depozitul și să nu aibă, pe termen scurt, nici o perspectivă de a putea să o facă.

Autoritățile competente fac această constatare cât mai curând posibil și în cel mult 21 de zile de când au stabilit pentru prima oară că acea instituție de credit nu a plătit depozitele datorate și exigibile; sau

- (ii) o autoritate judiciară a dat o hotărâre, din motive direct legate de situația financiară a instituției de credit, care are

⁽¹⁾ JO L 375, 31.12.1985, p. 3, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 88/220/CEE (JO L 100, 19.4.1988, p. 31).

efectul de a suspenda exercitarea dreptului depunătorilor de a-și recupera creanțele, în cazul în care această hotărâre intervine înainte de constatarea menționată la punctul (i);

4. „*instituție de credit*” înseamnă o întreprindere a cărei activitate constă în acceptarea de depozite sau alte fonduri rambursabile de la populație și acordarea de credite în nume propriu;
5. „*sucursală*” înseamnă un sediu de activitate care formează o parte lipsită de personalitate juridică a unei instituții de credit și care desfășoară, în mod direct, toate sau numai unele dintre operațiunile inerente activității instituției de credit; orice număr de sucursale înființate în același stat membru de către o instituție de credit, care își are sediul în alt stat membru, este considerat drept o singură sucursală.

Articolul 2

Sunt excluse de la rambursare de către sistemele de garantare:

- sub rezerva articolului 8 alineatul (3), depozitele plasate de alte instituții de credit în nume și cont propriu;
- toate instrumentele care se încadrează în definiția „fonduri proprii”, astfel cum figurează la articolul 2 din Directiva 89/299/CEE a Consiliului din 17 aprilie 1989 privind fondurile proprii ale instituțiilor de credit ⁽¹⁾,
- depozitele rezultate din operațiuni în legătură cu care a existat o condamnare penală pentru spălare de bani, în înțelesul articolului 1 din Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea folosirii sistemului financiar în scopul spălării banilor ⁽²⁾.

Articolul 3

(1) Fiecare stat membru asigură că pe teritoriul său sunt introduse și recunoscute oficial unul sau mai multe sisteme de garantare a depozitelor. Cu excepția situațiilor menționate la al doilea paragraf și la alineatul (4), nici o instituție de credit autorizată în acel stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 77/780/CEE nu poate accepta depozite dacă nu este membră a unui astfel de sistem.

Cu toate acestea, un stat membru poate exonera o instituție de credit de obligația de a adera la un sistem de garantare a depozitelor în cazul în care acea instituție de credit aparține unui sistem care protejează instituția de credit respectivă și, în special, îi asigură lichiditatea și solvabilitatea, asigurând astfel depunătorilor o protecție cel puțin echivalentă cu cea oferită de un sistem de garantare a depozitelor și care, în opinia autorităților competente, îndeplinește următoarele condiții:

- sistemul există și este recunoscut oficial în momentul adoptării prezentei directive;
- sistemul are ca obiect evitarea situațiilor în care depozitele plasate la instituția de credit care aparține acestui sistem ar putea deveni indisponibile și dispune de mijloacele necesare pentru aceasta;
- sistemul nu constă dintr-o garanție acordată instituției de credit de către însuși statul membru sau de către autoritățile locale sau regionale ale acestuia;
- sistemul trebuie să asigure faptul că depunătorii sunt informați conform clauzelor și condițiilor prevăzute la articolul 9.

Statele membre care fac uz de această opțiune trebuie să informeze Comisia, în mod corespunzător; acestea trebuie, în special, să notifice Comisia în legătură cu caracteristicile acestor sisteme de protecție și cu instituțiile de credit pe care acestea le acoperă, precum și cu orice modificare ulterioară a informațiilor furnizate. Comisia informează comitetul consultativ bancar în acest sens.

(2) În cazul în care o instituție de credit nu se conformează obligațiilor care îi revin în calitate de membră a unui sistem de garantare a depozitelor, sunt notificate autoritățile competente care au emis autorizația și care, în colaborare cu sistemul de garantare, adoptă toate măsurile necesare, inclusiv impunerea de sancțiuni, pentru a se asigura că instituția de credit își respectă obligațiile.

(3) În cazul în care măsurile respective nu reușesc să asigure respectarea obligațiilor din partea instituției de credit, dacă legea internă permite excluderea unui membru și cu acordul expres al autorităților competente, sistemul poate notifica, cu un preaviz de cel puțin 12 luni, intenția sa de a exclude instituția de credit din sistem. Depozitele plasate înainte de expirarea preavizului continuă să fie acoperite în întregime de către sistem. În cazul în care, la data expirării preavizului, instituția de credit nu s-a conformat obligațiilor sale, sistemul de garantare poate proceda la excludere, după ce a obținut acordul expres al autorităților competente.

(4) În cazul în care dreptul intern permite și cu acordul expres al autorităților competente care au emis autorizația, o instituție de credit exclusă dintr-un sistem de garantare a depozitelor poate continua să accepte depozite în cazul în care, înainte de excludere, a prevăzut mecanisme de garantare care asigură depunătorilor o protecție al cărei nivel și arie de aplicabilitate sunt cel puțin echivalente celor oferite de către sistemul recunoscut oficial.

(5) În cazul în care o instituție de credit a cărei excludere este propusă în conformitate cu alineatul (3) nu poate prevedea alte mecanisme care să respecte condițiile menționate la alineatul (4), autoritățile competente care au emis autorizația trebuie să o revoce de îndată.

Articolul 4

(1) Sistemele de garantare a depozitelor introduse și recunoscute oficial într-un stat membru, în conformitate cu articolul 3

⁽¹⁾ JO L 124, 5.5.1989, p. 16, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 92/16/CEE (JO L 75, 21.3.1992, p. 48).

⁽²⁾ JO L 166, 28.6.1991, p. 77.

alineatul (1), acoperă depunătorii de la sucursalele înființate de instituția de credit în alte state membre.

Până la 31 decembrie 1999, nici nivelul și nici aria de aplicabilitate, inclusiv procentul de acoperire, prevăzute nu pot depăși nivelul sau aria de acoperire maxime oferite de sistemul de garantare corespunzător de pe teritoriul statului membru gazdă.

Înainte de această dată, Comisia întocmește un raport pe baza experienței acumulate în aplicarea celui de-al doilea paragraf și analizează necesitatea menținerii acestor dispoziții. După caz, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere de directivă, în vederea prelungirii valabilității acestora.

(2) În cazul în care nivelul sau aria, inclusiv procentul, de acoperire oferite de către sistemul de garantare al statului membru gazdă depășesc nivelul sau aria de acoperire stabilită de statul membru în care este autorizată o instituție de credit, statul membru gazdă se asigură că există un sistem de garantare a depozitelor recunoscut oficial pe teritoriul său, la care o sucursală se poate alătura din proprie inițiativă, pentru a suplimenta garanția de care se bucură deja depunătorii săi în temeiul calității sale de membru al unui sistem din statul membru de origine.

Sistemul la care urmează să adere o sucursală acoperă categoria de instituții căreia îi aparține acesta sau o categorie cât mai apropiată din statul membru gazdă.

(3) Statele membre se asigură că sunt stabilite condiții obiective și de aplicare generală pentru aderarea sucursalelor la sistemul statului membru gazdă, în conformitate cu alineatul (2). Accesul este condiționat de îndeplinirea obligațiilor necesare aderării la sistem, în special la plata tuturor contribuțiilor și altor taxe. La aplicarea dispozițiilor prezentului alineat, statele membre respectă principiile directoare stabilite în anexa II.

(4) În cazul în care o sucursală căreia i s-a acordat, la cerere, calitatea de membru în conformitate cu alineatul (2) nu își îndeplinește obligațiile care îi revin ca membru al unui sistem de garantare a depozitelor, autoritățile competente care au emis autorizația sunt notificate și, în colaborare cu sistemul de garantare, adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că obligațiile menționate anterior sunt respectate.

În cazul în care aceste măsuri nu reușesc să asigure respectarea obligațiilor menționate de către sucursala respectivă, sistemul poate, cu acordul expres al autorităților competente care au emis autorizația, după o perioadă de preaviz de cel puțin 12 luni, să excludă sucursala. Depozitele plasate înainte de data excluderii continuă să fie acoperite de sistem până la data scadenței lor. Depunătorii sunt informați în legătură cu retragerea acoperirii suplimentare.

(5) Comisia raportează cu privire la aplicarea alineatelor (2), (3) și (4) până la 31 decembrie 1999 și, după caz, propune modificarea acestora.

Articolul 5

Depozitele deținute la momentul la care autorizația unei instituții de credit, acordată în temeiul articolului 3 din Directiva 77/780/CEE, este retrasă continuă să fie acoperite de sistemul de garantare.

Articolul 6

(1) Statele membre verifică dacă sucursalele înființate de instituțiile de credit, care au sediul în afara Comunității, beneficiază de acoperire echivalentă celei menționate de prezenta directivă.

În caz contrar, statele membre pot prevedea, sub rezerva articolului 9 alineatul (1) din Directiva 77/780/CEE, ca sucursalele înființate de instituțiile de credit, care au sediul în afara Comunității, să adere la un sistem de garantare a depozitelor care funcționează pe teritoriul lor.

(2) Instituțiile de credit furnizează depunătorilor efectivi și celor potențiali la sucursalele înființate de instituțiile de credit care au sediul în afara Comunității toate informațiile relevante privind dispozițiile în materie de garantare care se aplică depozitelor acestora.

(3) Informațiile menționate la alineatul (2) sunt puse la dispoziție în limba sau limbile oficiale ale statelor membre în care este înființată o sucursală, în modul indicat în legislația internă și sunt elaborate într-o formă clară și ușor de înțeles.

Articolul 7

(1) Sistemele de garantare a depozitelor prevăd că depozitele agregate ale fiecărui depunător sunt acoperite până la concurența sumei de 20 000 ECU în caz de indisponibilitate a depozitelor.

Până la 31 decembrie 1999, statele membre în care, în momentul adoptării directivei, depozitele nu sunt acoperite până la concurența de 20 000 ECU pot menține suma maximă stabilită de sistemele lor de garantare, cu condiția ca această sumă să nu fie mai mică de 15 000 ECU.

(2) Statele membre pot prevedea ca anumii depunători sau anumite depozite să fie excluse de la aplicarea garanției sau să le fie acordat un nivel mai redus al garanției. Aceste excluderi sunt enumerate la anexa I.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere menținerii sau adoptării unor dispoziții care oferă o acoperire mai mare sau mai cuprinzătoare a depozitelor. Sistemele de garantare a depozitelor pot, în special, să acopere complet anumite tipuri de depozite din motive de natură socială.

(4) Statele membre pot limita garanția prevăzută la alineatele (1) sau (3) la un procent specificat din suma depusă. Procentul garantat trebuie, cu toate acestea, să fie cel puțin egal cu 90 % din depozitele agregate, până când suma care urmează a fi vărsată potrivit garanției atinge suma menționată la alineatul (1).

(5) Suma menționată la alineatul (1) face obiectul unei reexaminări periodice, cel puțin o dată la cinci ani, de către Comisie. După caz, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere de directivă pentru modificarea sumei menționate la alineatul (1), luând în considerare, în special, evoluțiile din sectorul bancar și cele ale situației economice și monetare din Comunitate. Prima analiză are loc după cinci ani de la încheierea perioadei menționate la articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf.

(6) Statele membre asigură că drepturile depunătorilor la compensație pot face obiectul unei acțiuni a depunătorului împotriva sistemului de garantare a depozitelor.

Articolul 8

(1) Limitele menționate la articolul 7 alineatele (1), (3) și (4) se aplică depozitelor agregate plasate la aceeași instituție de credit, indiferent de numărul depozitelor, moneda și situarea în interiorul Comunității.

(2) Cota-parte a fiecărui depunător într-un cont comun este luată în considerare la calculul limitelor prevăzute la articolul 7 alineatele (1), (3) și (4).

În absența unor prevederi speciale, un astfel de cont este împărțit în mod egal între depunători.

Statele membre pot prevedea ca depozitele într-un cont la care au dreptul două sau mai multe persoane în calitatea lor de membri ai unei asociații lucrative, asocieri sau grupări de natură asemănătoare, să poată fi agregate și tratate ca și când ar fi fost plasate de un singur depunător, pentru calculul limitelor prevăzute la articolul 7 alineatele (1), (3) și (4).

(3) În cazul în care depunătorul nu este beneficiarul legal al sumelor aflate într-un cont, persoana care este beneficiarul legal este acoperită de garanție, cu condiția ca acea persoană să fie identificată sau identificabilă înainte de data la care autoritățile competente efectuează constatarea menționată la articolul 1 alineatul (3) litera (i) sau data la care autoritatea judecătorească dă hotărârea menționată la articolul 1 alineatul (3) litera (ii). În cazul în care

există mai multe persoane care sunt beneficiari legali, la calcularea limitelor prevăzute la articolul 7 alineatele (1), (3) și (4), se ia în considerare cota-parte a fiecăreia, în conformitate cu dispozițiile care reglementează administrarea sumelor.

Această prevedere nu se aplică organismelor de plasament colectiv.

Articolul 9

(1) Statele membre asigură că instituțiile de credit pun la dispoziția depunătorilor efectivi și potențiali informațiile necesare acestora pentru identificarea sistemului de garantare a depozitelor la care aderă instituția sau sucursalele sale în cadrul Comunității sau orice alt mecanism prevăzut în temeiul articolului 3 alineatul (1) al doilea paragraf sau la articolul 3 alineatul (4). Depunătorii sunt informați despre prevederile sistemului de garantare a depozitelor sau ale oricărui alt mecanism aplicabile, inclusiv despre suma și aria de acoperire oferite de sistemul de garantare. Aceste informații sunt prezentate într-o formă ușor de înțeles.

De asemenea, informațiile privind condițiile de compensare și formalitățile care trebuie îndeplinite pentru obținerea compensării sunt oferite la cerere.

(2) Informațiile prevăzute la alineatul (1) sunt prezentate în forma indicată de legea internă, în limba sau limbile statului membru în care este stabilită sucursala.

(3) Statele membre stabilesc norme de limitare a utilizării în scopuri publicitare a informațiilor menționate la alineatul (1), pentru a evita ca această utilizare să afecteze stabilitatea sistemului bancar sau încrederea depunătorilor. Statele membre pot, în special, să limiteze această publicitate la o simplă mențiune a sistemului la care instituția de credit a aderat.

Articolul 10

(1) Sistemele de garantare a depozitelor trebuie să poată plăti creanțele verificate, în mod corespunzător, ale depunătorilor, raportate la depozitele indisponibile, în termen de trei luni de la data la care autoritățile competente efectuează constatarea menționată la articolul 1 alineatul (3) punctul (i) sau de la data la care autoritatea judecătorească a dat hotărârea menționată la articolul 1 alineatul (3) punctul (ii).

(2) În circumstanțe cu totul excepționale și în cazuri speciale, sistemul de garantare poate solicita autorităților competente o prelungire a termenului. Această prelungire nu poate depăși trei luni. Autoritățile competente pot acorda, la cererea sistemului de garantare, cel mult două noi prelungiri, nici una dintre acestea neputând depăși trei luni.

(3) Termenul prevăzut la alineatele (1) și (2) nu poate fi invocat de un sistem de garantare pentru a nega beneficiul garanției vre-

unui depunător care nu a putut să își evalueze pretențiile de plată în conformitate cu garanția care se înscrie în acest termen.

(4) Documentele privind condițiile și formalitățile care trebuie îndeplinite pentru a fi eligibil la plata în conformitate cu garanția menționată la alineatul (1) sunt elaborate în detaliu, în limba sau limbile statului membru în care este plasat depozitul garantat, potrivit legii interne.

(5) Fără a ține seama de termenul prevăzut la alineatele (1) și (2), în cazul în care un depunător sau orice persoană care are drepturi sau un interes asupra sumelor aflate într-un cont a fost acuzată de o infracțiune decurgând din sau având legătură cu spălarea banilor, astfel cum a fost definită la articolul 1 din Directiva 91/308/CEE, sistemul de garantare poate suspenda orice plată până la pronunțarea hotărârii judecătorești.

Articolul 11

Fără a aduce atingere altor drepturi pe care depunătorii le pot avea în conformitate cu legislația internă, sistemele care efectuează plăți garantate au dreptul de subrogare în drepturile depunătorilor aflați în procedura de lichidare, până la concurența unei sume egale cu vărsământul lor.

Articolul 12

Prin derogare de la articolul 3, instituțiile autorizate în Spania sau în Grecia, enumerate în anexa III, sunt exonerate de obligația de a aparține unui sistem de garantare a depozitelor, până la 31 decembrie 1999.

Aceste instituții de credit îi atenționează, în mod expres, pe depunătorii efectivi și potențiali în legătură cu faptul că ele nu sunt membre ale unui sistem de garantare a depozitelor.

În această perioadă, în cazul în care vreo astfel de instituție de credit înființează sau a înființat o sucursală în alt stat membru, acel stat membru poate solicita ca sucursala respectivă să aparțină unui sistem de garantare a depozitelor înființat pe teritoriul său, în condițiile stabilite la articolul 4 alineatele (2), (3) și (4).

Articolul 13

Pe lista instituțiilor de credit autorizate pe care trebuie să o elaboreze în conformitate cu articolul 3 alineatul (7) din Directiva 77/780/CEE, Comisia indică statutul fiecărei instituții de credit în raport cu prezenta directivă.

Articolul 14

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive până la 1 iulie 1995. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern, pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 15

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 16

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 30 mai 1994.

Pentru Parlamentul European

Președintele

E. KLEPSCH

Pentru Consiliu

Președintele

G. ROMEOS

ANEXA I

Lista excluderilor menționate la articolul 7 alineatul (2)

1. Depozite plasate de către instituții financiare, definite la articolul 1 alineatul (6) din Directiva 89/646/CEE.
2. Depozite plasate de către întreprinderi de asigurare.
3. Depozite plasate de către guvern și autoritățile administrative centrale.
4. Depozite plasate de către autoritățile provinciale, regionale, locale și municipale.
5. Depozite plasate de către organismele de plasament colectiv.
6. Depozite plasate de către fondurile de pensii.
7. Depozite plasate de către personalul unei instituții de credit: directori, manageri, membri cu răspundere personală, deținătorii a cel puțin 5 % din capitalul instituției de credit, persoanele răspunzătoare pentru efectuarea auditărilor statutare ale documentelor contabile ale instituției de credit și depunătorii cu statut similar în cadrul altor societăți din același grup.
8. Depozite plasate de către rude apropiate și părți terțe acționând în numele depunătorilor menționați la punctul 7.
9. Depozite plasate de către alte societăți din același grup.
10. Depozite nenominative.
11. Depozite pentru care depunătorul a obținut, pe bază individuală, de la aceeași instituție de credit, rate și concesiile financiare, care au contribuit la agravarea situației financiare a instituției.
12. Obligațiuni emise de către aceeași instituție și pasive decurgând din accepturi proprii și bilete la ordin.
13. Depozite în alte monede decât:
 - cele ale statelor membre;
 - ECU.
14. Depozite plasate de către societăți a căror mărime nu le permite să elaboreze bilanțuri prescurtate în conformitate cu articolul 11 din cea de-a patra Directivă (78/660/CEE) a Consiliului din 25 iulie 1978, bazată pe articolul 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile anuale ale anumitor tipuri de societăți ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 90/605/CEE (JO L 317, 16.11.1990, p. 60).

ANEXA II

Principii directoare

În cazul în care o sucursală solicită aderarea la un sistem din statul membru gazdă, pentru a oferi o acoperire suplimentară, sistemul din statul membru gazdă va stabili, pe bază bilaterală, cu sistemul din statul membru de origine, norme potrivite și proceduri pentru plata compensației către depunătorii la acea sucursală. Următoarele principii se aplică pentru definirea acestor proceduri și stabilirea condițiilor de aderare la această sucursală [menționate la articolul 4 alineatul (2)]:

- (a) sistemul statului membru gazdă își păstrează pe deplin dreptul de a impune normele obiective și de aplicare generală instituțiilor de credit participante; acesta poate solicita furnizarea informațiilor relevante și are dreptul să verifice aceste informații la autoritățile competente ale statului membru de origine;
- (b) sistemul statului membru gazdă satisface solicitările privind o compensare suplimentară în temeiul unei declarații din partea autorităților competente din statul membru de origine, care arată că depozitele nu sunt disponibile. Sistemul statului membru gazdă își va păstra dreptul deplin de a verifica drepturile depunătorului, în conformitate cu propriile sale norme și proceduri, înainte de a plăti compensația suplimentară;
- (c) sistemele din statul membru de origine și din statul membru gazdă vor coopera deplin unele cu celelalte pentru a se asigura că depunătorii primesc compensațiile prompt și în cuantumul convenit. În special, acestea vor conveni asupra modului în care existența unei creanțe care poate da naștere unei compensări, conform prevederilor fiecăruia dintre sisteme, va afecta compensația plătită depunătorului de către fiecare sistem;
- (d) sistemele din statul membru gazdă au dreptul să impună sucursalelor o taxă pentru acoperirea suplimentară calculată corespunzător, ținând seama de acoperirea finanțată de sistemul statului membru de origine. Pentru a facilita perceperea taxei, sistemul statului membru gazdă are dreptul să presupună că obligațiile sale sunt limitate, în orice situație, la diferența dintre garanția pe care o oferă și cea oferită de statul membru de origine, indiferent dacă statul membru de origine plătește efectiv vreo compensație legată de depozitele aflate pe teritoriul statului membru gazdă.

ANEXA III

Lista instituțiilor de credit menționate la articolul 12

- (a) Categoriile specializate de instituții din Spania, al căror statut juridic face în prezent obiectul unei reforme, autorizate ca:
- *Entidades de Financiación o Factoring;*
 - *Sociedades de Arrendamiento Financiero;*
 - *Sociedades de Crédito Hipotecario.*
- (b) Următoarele instituții de stat din Spania:
- *Banco de Crédito Agrícola, SA;*
 - *Banco Hipotecario de España, SA;*
 - *Banco de Crédito Local, SA.*
- (c) Următoarele cooperative de credit din Grecia:
- Cooperativa de credit din Lamia;
 - Cooperativa de credit din Ioannina;
 - Cooperativa de credit din Xylocastron,
- (d) precum și acele cooperative de credit cu caracter similar, enumerate mai jos, care sunt autorizate sau în curs de autorizare la data adoptării prezentei directive:
- Cooperativa de credit din Chania;
 - Cooperativa de credit din Iráklion;
 - Cooperativa de credit din Magnissia;
 - Cooperativa de credit din Larissa;
 - Cooperativa de credit din Patras;
 - Cooperativa de credit din Tesalonic.
-